

(імена і події є літературними і їх зміст з реальними може бути випадковим)

Періодично подорожуючи залізничним чи автомобільним транспортом, мимоволі спілкуєшся з різними людьми і стаєш свідком якоїсь цікавої події чи її узагалі дізнаєшся про все життя людини. Тому вирішив поділитися почутим із читачами, котрі вже самі вирішать, хто тут правий, а хто винний, і на власний розсуд визначать, до якого жанру належить розповідь: комедія це, трагедія, водевіль чи скетч.

Із Олександром ми познайомилися у вагоні (наші місця виявилися поряд), от і потиснули руки на знак сусідства після кількох хвилин адаптації до умов замкнутого простору плацкарти та споглядання красивого чернігівського вокзалу, який нестримно втікає від нас і врешті пропав із поля зору. А коли вже познайомилися, то відступати нікуди – побіг рікою дорожній діалог, насичений злетами і падіннями долі, комічними і трагічними митами життя.

Виявилось, що мій сусід прямує до матері, бо нещодавно розлучився з дружиною. Прожили з нею кілька років, за які всього було – і солодкого, і гіркого. Обоє вже не молодята – і у нього син із донькою від першого шлюбу, й у неї – дві дочки від різних чоловіків. Але то було справне кохання, що змушувало терпіти і прощати. Точніше, терпіти і прощав чоловік, бо дружина попалася йому неправа.

Спочатку все було романтично та красиво – познайомилися через Інтернет. Ліна перша запропонувала зустрітись і поспілкуватись. І хоча Сашко не звернув на це уваги, але жінка постійно наполягала на зустрічі, що врешті й відбулася. Долі їхні виявилися подібними – кожен мав уже пристойний досвід шлюбних стосунків тому була надія, що камені характерів за ці роки добре притерлися... Але не так сталося, як гадалося.

У перші ж дні спільного життя Ліна почала показувати свою нороліву вдачу, перемішану з хитрощами та нервовими зривами. Сашко мав постійний дохід – заробив собі пристойну пенсію, яку тепер повністю витрачав на нову дружину та всі її забаганки. Доки є пенсія, то й настрої у дружини відмінні – вона активно купує собі нові речі (одяг, взуття, техніку чи косметику), а її молодша донька щодня куштує солодощі, які лише забажає. А тільки-но гроші закінчувалися, то й настрої теж зникав. Миттєво починалися сварки та докори й ніхто навіть не

А ще був у мене товариш Юрко, якого так і звали – «той, що не тоне і не горить», бо він у найскрутніших ситуаціях лишався завжди живим. Якось Юрка збив потяг. Перебігав через залізничну колію, аж назустріч – два локомотиви. Так один тепловоз він помітив, а другого не побачив. Після удару пролетів метрів із десять і впав у кучугуру снігу... Міліція не раз наздоганяла Юрка за кермом батькової автівки. Після того він горів, наче смолоскип, коли порсався з бензином біля автомобіля, а поряд діти бавилися з сірниками й самі себе підпалювали – так Юрко кинувся рятувати дітлахів і сам загорівся й отримав масове ураження шкіри. Але врешті одужав і згодом, купаючись у річці, невдало стрибнув у воду з «тарзанки» та зламав собі шию, проте й тут вижив, після чого довго ще ходив із корсетом. Та все ж наздоганяла Юрка смерть у вагоні потяга – вбили на прочуд живучого хлопця якесь злодіи... за гаманець із грошима...

Після обідю розмова продовжилася ще з більшим ентузіазмом. З'ясувалося, що Сашкова мама все життя працювала акушеркою, сестра й нині трудиться старшою медичною сестрою дитячого відділення, бабуся всю війну пройшла в санітарному ешелоні, а прабабуся розумілася на лікувальних травах, та й двоюрідний дід служив земським лікарем ще за ча-

Сашко та Ліна

Але не судилося їм жити разом, бо Марія періодично страждала від нервових розладів, а потім узагалі подалася у «живу віру» та повністю перестала піклуватися про сім'ю – лише ходила на так звані молитовні зібрання «братів і сестер» або ж інді іздила селами й містами країни, а вдома ні обід не готувалася, ні порядку не було, ні діти не доглядалися (яких урешті теж силоміць долучили до тої «живої віри»). І навіть коли якось донька надвечір занедужала та мала температуру під 40, то й це не зупинило її маму – Марія лишила хвору дитину й подалася на чергове «молитовне зібрання». А Сашкові довелося згадувати свої медичні вміння та робити дівчинці уколи антибіотиків, після чого їй стало легше. Але мама приписала це власній «молитовній перемозі». «Добре, що хоча би син підріс та відійшов від тієї «живої віри», що було непростю, бо так звані «брати і сестри» нік не відпускали хлопця, агітаціями та погрозами довішали того до нервового зриву й судом, які ледве вдалося виликати», – згадує співрозмовник.

Врешті вони з Марією розлучилися. Сашко ще довго сумував за дітьми (яких і досі намагається провідувати), але згодом товариш познайомив його з Інною – і життя наче знову отримало свій сенс.

«З Інною я поглядшав та поважчав на 20 кілограмів, бо працювала вона кухарем, тому годувала мене як годиться, професійно та смачно, наче на виставку, – з іронією згадує чоловік. – Але й тут були підводні камені: то сварилися часто через дрібниці, то дружина надто обурювалася, коли я ділився грошима зі своїми дітьми. Також Інна любила нагадувати, що я не господар у її квартирі. А коли розійшлися, то ще з півроку чатувала на мене на вокзалі чи не щодня і прохала повернутись, бо я переїхав жити до Чернігова, а працювати їздив у Славутич».

Потім з'явилося в житті Сашка аж дві Марини – і майже скрізь історія повторювалася.

З першою Маріною познайомилися під час відпочинку в Остречі, де жінка оздоровлювалася разом із сином і чекала на розлучення з чоловіком.

Зустрічалися тривалий час, але зненацька Маринка шезла разом із речами без жодних коментарів. Потім з'ясувалося, що жінка повернулася до своєї матері, бо їй так просто захотілося. Але через деякий час, коли Сашко разом із друзями придбав гарненьку сріблясту автівку «Mitsubishi Lancer» і її раптомо побачила Маринка, вона одразу забула всі свої образи й умить запропонувала: «Давай жити разом». Але разом із такою вже було нецікаво...

Рідна мати моя

Зоря любові й доброту

Ії літа, як у пісні співається, «на зиму повернули». Та спогляди про довоєне дитинство, голонде й холодне, про важкі роки відбудови рідної Орлівки і колгоспу, не затерлися в пам'яті. Хіба якісь деталі оповили тумани забуття. Та й не дивно, бо не курортом були роки ланкування в колгоспі, коли під заступелю садили й копали картоплю, в холодні осінні дні мерзли біля буртів, а ще ж і вдома чекала робота – серпами жати й ціпями молотили зерно, доточували вечори, аби зібрати і знести в погрібець горюдину. А ще ж і дітям треба було дати лад. У сім'ї Феодосія та Лідії Хоменків їх четверо. Феодосій Якович від рання до темна в колгоспі. Дружина – там само. Але ж жіночі рук ніхто не замінить. А у Лідії Миколаївни Хоменко – золоті руки. Вона з дівочтва шила, плела, пряла, варила, пекла й завжди була невтомною, веселою, доброю. За роботою так і не помітила, як вирости діти й почали розлітатися з гнізда. Хіба вони могли зрозуміти, що, відлітаючи, забирали з собою частинку материнського серця? Та для матері найголовнішим було, що діти знайшли своє місце в житті, повивалися. Усі четверо – Микола, Надія, Володимир, Віктор – здобули вищу освіту.

Жила Лідія Миколаївна удвох із чоловіком Феодосієм Яковичем. Найчастіше навідувався до батьків середульший син Володимир. Він тривалий час головував у недалекій Олишівці. Та коли і до Києва переехав, не забував, як, до речі, й інші діти Хоменків, що необхідно дєрувати матері синівську любов тоді, коли вона гріє неньку. Синівська увага, як невідкладна медична допомога, повинна бути вчасною. Коли дорослі діти позвозять в Орлівку онуків, Лідія Миколаївна глядить

їхні голівки, теплі слова говорить. Долоні її стежками-борозенками посовані, зігріті чужими синівськими, великої й нарболени.

Коли мати згадує молодість, щось розповідаючи дітям та онукам із того життя, широко розводить руки, ніби хоче показати, який широкий відтинок життя за плечима і яку неглибоку пригорщу щастя надлила їй доля.

Уже вісім років як відійшов на вічний спочинок чоловік. Була б одна-однісінька. Та життя по-іншому розпорядилося. Донька Надія (фармацевт за фахом) із чоловіком Вадимом повернулася в Орлівку. Тепер сини спокійні: біля їхньої сестрички мати завжди буде зігріта турботою і любов'ю.

– Дай нам, Боже, стількі любові, такої вірної, нездривної, як у материнському серці, – каже середульший син Лідії Хоменко Володимир, інвестор, підприємець, кандидат сільськогосподарських наук. – Дай терпіння й сили, Господи, нести ту любов крізь життя попри всі негаразди. І будемо щасливі. Бо щастя нам зичить найсвятіша на землі людина – Мати.

Днями Лідії Миколаївни Хоменко, жительки села Орлівки Куликівського району, виповнилося 86 років.

Відлітають у вирій літа. З птахів одними з перших залишили наші краї зозулі. Коли в серпні востаннє вони кували за Хоменковою хатою, Надя, дочка Лідії Миколаївни, заступалася й побажала, щоби зозульки шоліта поверталися додому та кували не менше, коли вона гріє неньку. Синівська увага, як невідкладна медична допомога, повинна бути вчасною.

Микола ГОРИЦВІТ

...Вечоріє. Тихі травневі сутінки непомітно заповзають до її затишної оселі, зручно вмищуються на ночовило на вишиваних подушках, ховаються за прикрашеними рушниками образами в чільному кутку світлиці. Відсунувши убік піраміду з легких пухових подушок, Парасковія Данилівна втомлено присідає на краєчок дивана, склавши на колінах свої нагомлені багаторічно щоденню працюючи руки. Тай-тай, скинуть б із плечей десяток-другий років, хіба ж був би цим рукам спочинок... Скільки роботи переробили вони за свій вік...

Паші не було ще й дванадцять років, як разом із однолітками вже пішла заготовляти живицю в сосновому лісі, що розкинувся навколо їхньої Потебневої Гуті. Було таке село посеред лісу між Косачівкою, Отрахами та Короп'єм, за десятком кілометрів від Остра. Знижши для дітей не було, бо ж країна тільки-тільки звільнилася від

що не менше за Дніпро була червоною від крові поранених та загублених у ході форсування Дніпровського плацдарму бійців. А потім ще був військовий госпіталь, де дівчинку рятували від тяжкої хвороби...

Яким солодким було їхнє повернення в Потебневу Гуту... Хоч від самого села залишилася тільки одна невелика землянка, однак, незважаючи на страшний голод і нестачки, всією земляничною родиною взялися будувати спалене фашистами село, жили по кілька родин в одній хаті, та головне – на своїй, вільній від поневоленнячій землі. Ось тоді вже й жилося, і співалося веселіше. А тут вона біда: через будівництво військового полігону мусили гутяни шукати собі іншого пристукту, з болем та труднощами пускати свої родинні корені в нову для себе землю, яка часом була для багатьох не завжди приязною, наміцно закріпивши за новими сусідами зневажливе тавро «переселенці». Та що ж значило для дівчини, чье серце вже

1 жовтня – Міжнародний день літніх людей Сива ластівко, сиза горлице...

нацистської неволі, тож удень вони нарівні з дорослими тягали поперед себе вазеліні, наповнені бурштиновою рідиною відр, зливали її у величезні бочки, котрі затим ноками вантажили на армійські «студебекери». А вже пізніше, коли на місці їхнього села мали побудувати танкодоріжку і військові перевозили людей разом із хатами та худобою у навколишні села, Паша разом із матір'ю Одаркою Максимівною, сестрами Оленою й Танєю та дідом Максимом опинилися в Козарах, де пішла на більш «кваліфіковану» роботу – пташництво, згодом – свинарство. До праці Парасковія завжди була завзятою, тож устигала між колгоспною роботою, прополованням городни та поранкою домашньої худоби ще й працювати вдома, де затіпали було будувати нову оселю. А пізніми вечорами руки самі тягнулися до заполочі, бралися за голку, аби дати відпочинку душі. З головою поринувши в гатпування, ще й пісні тихесенько наспівувала. Здебільшого виходили сумні – про нерозділене дівоче кохання, нелегку сирітську долю, тяжку неволю. Ці тужливі мелодії співався лише в Потебневій Гуті, їх дівчинка чула колісь від матусі. Тими піснями Одарка Максимівна заколисувала всі дитячі страхи своїх донечок. У ніжних матусиних обіймах забувалися страшні картини їхнього перебування в окупаційному трудовому таборі – собачий лемент, брязкіт німецької зброї та штурхани поліціантів, якими ті гнали жінок із дітьми та старих із Потебневої Гуті, інших навколишніх сіл на каторжній роботі під Києвом, і постійний табірний голод та холод. Довку не забуде, як спочатку німі, а потім уже й наші бомбили Пухівку і Бровари, як латили снаряди й розривалися над головами бранців і як тільки завжди щасливому випадку їм удалося не лише втекти з полону, а й нешкодженими перепрапитися через Десну,

заповнив ніжний палкий погляд місцевого парубка Івана Клівоуді... Хороша людина був Іван Іванович. Як і дружина, до роботи завзятий, тож шановним був серед земляків. Працював обліковцем, лісником, завідував колгоспною фермою. В любові подружжя мали побудувати танкодоріжку і військові перевозили людей разом із хатами та худобою у навколишні села, Паша разом із матір'ю Одаркою Максимівною, сестрами Оленою й Танєю та дідом Максимом опинилися в Козарах, де пішла на більш «кваліфіковану» роботу – пташництво, згодом – свинарство. До праці Парасковія завжди була завзятою, тож устигала між колгоспною роботою, прополованням городни та поранкою домашньої худоби ще й працювати вдома, де затіпали було будувати нову оселю. А пізніми вечорами руки самі тягнулися до заполочі, бралися за голку, аби дати відпочинку душі. З головою поринувши в гатпування, ще й пісні тихесенько наспівувала. Здебільшого виходили сумні – про нерозділене дівоче кохання, нелегку сирітську долю, тяжку неволю. Ці тужливі мелодії співався лише в Потебневій Гуті, їх дівчинка чула колісь від матусі. Тими піснями Одарка Максимівна заколисувала всі дитячі страхи своїх донечок. У ніжних матусиних обіймах забувалися страшні картини їхнього перебування в окупаційному трудовому таборі – собачий лемент, брязкіт німецької зброї та штурхани поліціантів, якими ті гнали жінок із дітьми та старих із Потебневої Гуті, інших навколишніх сіл на каторжній роботі під Києвом, і постійний табірний голод та холод. Довку не забуде, як спочатку німі, а потім уже й наші бомбили Пухівку і Бровари, як латили снаряди й розривалися над головами бранців і як тільки завжди щасливому випадку їм удалося не лише втекти з полону, а й нешкодженими перепрапитися через Десну,

Катерина ГАВРИШ, член Національної спілки журналістів України Носівський район Фото авторки

Дорожні історії

Марія, Інна, дві Марини та Ліна, або Чому у долі розплетена коса...

згадував, що дружина теж має свій дохід, який десь собі лягав у домашній банк чи ще кудись.

Але найбільше обурювало Сашка те, що Ліна постійно перевіряла його кишені на наявність «зав'язків грошей», і якщо там знаходилися пристойні купюри в 50 або 100 гривень, то кілька з них неодмінно привласнювала (можливо, сподівалася, що серед такого розмаїття буде непомітною пропажа кількох папірців, або ж вважала їх своїми «законними дивідендами»). Ота мати «лептоманія» передалася «у спадок» і молодшій доньці, яка теж вільно й без дозволу «позичала» у дядька Сашка 20 або 50 гривень, при цьому так само не знімаючись у косяком.

Ніяк не міг утямити чоловік, чому не можна просто попросити грошей, адже він би неодмінно дав, що й так постійно робив, нічого не шкодуючи для своєї супутниці життя. І це вже – не рахуючи того, що Ліна періодично з'являлася вдома надіпнтку та ще довго розповідала Сашкові, що саме він винен у всіх її проблемах. І той внутрішній негатив, накопичений роками, виливався не лише на чоловіка, а й на його стареньку маму, яка змушена була слухати по телефону докори п'яничої жінки, після чого з'являлася своєю синові: «Сашку, кого ж ти собі знайшов?».

Попри ці та інші негаразди, чоловік вправно допомагав по господарству, копав город і садив картоплю, купував нову побутову техніку й навіть сплатив борг за якийсь невідомий йому кредит, котрий дружина взяла кілька років раніше. Ось таке воно – бентежне кохання... Чи надія на це.

Але врешті Сашків терпєць увірвався і чоловік розпрощався зі своєю дружиною та опинився з невеличкою валізою власних речей у вагоні...

– Багато ще можу розповідати, але спершу подібаймо, бо дорога ще довга, – запропонував Сашко. – Та спочатку руки неодмінно помиймо, хоча би простою водою – і то вже згубно для мільйонів бактерій (стафілококів, сальмонел, бруцел та шигел), котрі живуть на наших руках шліми колоніями, а тому руки варто мити частіше й ретельніше.

– Звідки такі глибокі знання з біології? – здивувався я.

– Та я ж навчався в медичному інституті, але не закінчив. Але про це вже після обідю...

Міочки руки в туалеті плацкартного вагона (що не так і просто зробити – то і з'їдти, мене зрозуміє), помітив, що на руці у співрозмовника бракує двох пальців, і не втримався від запитання.

– Це відлучна війна – результат дитячих спустощів із небезпечними штуркентцями того часу, котрі ми, малі дітлахі, знаходили чи не щодня доволка. От один такий побриписав і відірвав палець – добре, що хоч живим лишився. І мої однолітки теж неабияк страждали від того лиха – хтось без пальців лишився, хтось без очей. А якось 11 хлопчачів знайшли кілька таких снарядів, покидали їх у вагон і додумалися посідати доволка, наче туристи за обідом – так лише один із них вижив, а інших ледве вдалося пізнати після страшного вибуху, який чутно було навсвічі.

сів царя. Тому при виборі професії довго розмірковувати не довелося – хлопець упевнено вступив до медичного інституту і з цікавістю навчався там кілька років, мріючи стати невропатологом, аж доки не трапилася трагедія.

«Я в юності захоплювався мотоциклами – міняв їх по черзі, бо щоразу хотілося кращій, аж доки не взяв швидкісну «Яву, – повідав чоловік, – на мотоциклі і на риболовлю їздив разом із сусідом дядьком Сергієм, який завжди лавив величезних сазанів. Тож якось віз додому таку велику рибину, що ледь увалося втримати її на мотоциклі».

Одного разу їхав Сашко своєю «Явою» додому, й коли обганяв автомобіль, то несподівано на зустріч їм зустріли смугі побачив іще одну автівку, але встиг повернути кермо та вилетів у поле, в результаті чого кілька разів перекинувся й отримав ушкодження мозку та внутрішньочерепну гематому.

Лікували хлопця довго, навіть його викладачі з інституту втручалися. Добре, що мама була медичним працівником і завжди чергувала біля нього та знаходила дефіцитні ліки.

Але навчання довелося лишити (було взято академічну відпустку). А в цей час батько, який мав цікаву й романтичну професію геолога-розвідника, запропонував синові разом поїхати в геологічну експедицію. Сашко спробував – і не пошкудував, бо на той час, коли мама отримувала 70 крб. зарплатні, він мав на руці 270 крб., що було гарною сумою у 80-ті роки. Батько ж Сашків об'їхав півсвіту – був навіть у Сомалі.

Після непоганих заробітків у геологорозвідувальній експедиції Сашка раптомо викликали до військомату і, незважаючи на звільнення від армійської служби за станом здоров'я, поставили перед вибором – або йдеш до армії, або їдеш на розбудову інтернаціонального міста Славутича. Хлопець обрав останнє і, пройшовши місячні курси кранівників, поїхав працювати до Славутича – розбудовувати Білгородський квартал, працюючи на висотному баштовому крані. Згадує, як навчився настільки вправно керувати краном зверху, що міг чіпляти гаки за петлі бетонних плит без допомоги знизу стропальника (який часом бігав на обід), розгйдуючи гаки стрілою крана.

На крані Олександр працював у дві зміни, бо не було кому підміняти, завдяки чому заробляв непогані гроші й відкладав на ощадну книжку – мріяв про автомобіль «Волга». Але ця мрія згоріла разом із грошима під час інфляції 90-х: вистачило тих заощаджень лише на хліб.

Узагалі чоловік вважав, що робота кранівника має пріоритетність до праці пілота. Більше того – на крані немає парашута і в разі падіння велетенської машини (що було не раз під час різких поривів вітру) ніщо не врятує людське життя.

Там же, у Славутичі, познайомився Сашко й зі своєю першою дружиною Марією, яка працювала товарознавцем, – зайшов до магазину і попрахав знайти дитячий одяг для племінниці, а в результаті знайшов дружину, з якою прожили 14 років та мали доньку й сина.

Інна Сашкова кохана Марина працювала в магазині, який урешті покинула, коли дізналася, що у нового знайомого є непогані гроші. Хоча з нею і домовлялися заздалегідь, що жінка забезпечуватиме свого сина, а Сашко як справжній кавалер подбає про неї та про своїх дітей. Однак усе почалося спочатку – сварки, горілка й вимагання побільше грошей.

Після «ери Марин» деякий час зустрічалися вони з Тетяною. І хоча тут нібито жодних сварок та негараздів не було – навіть кохала його жіночка щиро та бажала мати дітей, але чому-не була вона до душі Олександрові (може, вже звик до сімейного «екстриму»), тому й розійшлися їхні життєві стежки.

І от настав 2012 рік, який познайомив чоловіка з уже згадуваною Ліною, котра могла би стати героїнею кінотрилера чи фатальною жінкою митця. Але Сашко був не поет і не актор і не полюбував життя за синусоїдою зі злетами емоцій та падіннями настрію...

Відтак ми розійшлися на черговій зупинці потяга – я виїшов, а Олександр поїхав далі...

На цьому, можливо, й закінчилася б уся розповідь, проте в житті стільки всього чудернацького, що іноді й повірити важко. Нещодавно ми із Сашком зустрілися знову – в Чернівцях, випадково, просто неба. Я впізнав його й підійшов першим та щиро потиснув руку, нагадавши про наше знайомство. Виявилось, що Сашко довго був біля хворої матері, але знову повернувся до Чернігова. Тут вони знову зішлись з Ліною. І не просто жили разом, а й побралися та поставили штампи в паспортах.

«Ти знаєш, як вона мені часто телефонувала й емоційно просила пробачення і з неабиякою акторською майстерністю плакала, розповідаючи, як сумує за мною та шкодує про свою поведінку. А ще ж «обірвала телефони» у всіх моїх друзів і колишніх колег, розповідаючи, як мене кохає, – захоплено виправдовувалася переді мною давній знайомий. – От я й повірив їй та повернувся, щоби спробувати ще раз пожити разом, але не вишло, не витримав. А моя мама, до речі, коли вперше побачила Ліну, одразу сказала: «Стережися, сину, – вона ж тебе вміє довкола пальця обведє, то й без штанів залишишся!»

Отож прожили вони у шлюбі цілий рік, котрий знову був насиченим на традиційні буремні події. Тепер Сашко холостякує та чекає свою Ліну вдруже біля РАЦСу, але вже для офіційного розлучення.

А останньою краплею терпіння стала пропажа дорогого ноутбука...

«Може, хоча би ти знайде мені через газету дружину, – пожартував наприкінці Олександр, – адже не таланити мені із жінками. Це, певно, доля така у мене, бо й дядько мій пізнав аналогічні зигзаги фортуни, адже мав непогану посаду і велику зарплатню, проте жінки його весь час використовували заради грошей та жила і згодом кидали!»

Хто знає, може, і справді доля вина, або жінки не ті пішли, ці зірки не так зішлись?..

А ви як думаєте, шановні читачі?..

Ігор ПЛЬОВ

ни Ольга Чернякова; колега по перу, чернігівська письменниця Олена Конечна; завідувачка відділу комплектування Чернігівської міської бібліотеки ім. М. М. Коцюбинського Світлана Брагінець; краєзнавець із Києва Володимир Гузій.

Про багатогранність таланту Валентини Михайленко говорили її земляки – члени районного творчого клубу «Первоцвіти Коропщини» Любов Борисенко, Андрій Батурин, Василь Кирилюк. Було наголошено, що саме Валентина Михайлівна – засновниця цього творчого об'єднання, яке діє з 2002 р. при Коропській центральній районній бібліотеці.

У читальній залі було розгорнуто книжково-ілюстративну виставку «Валентина Михайлівна: грані таланту», яку прокомментувала модератор заходу – бібліотекар відділу краєзнавства Олена Дорохова.

Ірина КАГАНОВА

У читальній залі Чернігівської ОУНБ ім. В. Г. Короленка в рамках засідання клубу «Краєзнавець» відбувся літературний вечір «У пошуках нових героїв»: творчий портрет Валентини Михайленко з Коропа.

Валентина Михайленко – знана не тільки в області, а й за її межами поетеса, письменниця, журналістка, краєзнавець. А ще Валентина Микитівна понад 25 років працювала бібліографом у Коропській центральній районній бібліотеці. Валентина Михайленко – авторка понад двадцять книжок: поетичних збірок, романів, повістей, оповідань, низки видань краєзнавчої тематики, укладачка літературних альманахів тощо.

Валентина Михайленко – членкиня Національного спілку краєзнавців, письменників та журналістів України. Лауреатка всеукраїнського літературного конкурсу «Коронація слова» (2006), дипломатка міжнародного літературного конкурсу «Коронація

Літературний вечір

«У пошуках нових героїв»

слова-2015» (роман «Історія трамвайчика»), а також лауреатка обласної літературної премії ім. Леоніда Глібова (2014) і районної літературної премії ім. Василя Нікітіна (2009), переможниця журналістських фестивалів «Золотий передзвін Придесення» (2003, 2005 рр.) та неодноразово лауреатка обласного літературного конкурсу «Краща книга року» (2008, 2009, 2010).

Цьогоріч 13 липня Валентина Михайленко відзначила свій 65-й день народження. Подарунком ювіляриці стала пісня композитора Ігоря Шамо на слова Дмитра Луценка «Зачарована Десна» у виконанні родинного дуєту – заслуженої артистки України Раїси Борщ і заслуженого працівника культури України Миколи Борща. За-

уважимо принагідно, що Раїса Борщ – землячка Валентини Михайленко, уродженка Коропщини.